

NUNTA MENAJEREI

FREIDA McFADDEN

BOOKZONE

Freida McFadden

Seria: *The Housemaid #4*

NUNTA MENAJEREI

Titlul original:

The Housemaid's Wedding

Traducere din limba engleză şi note de
Mihaela Apetrei

Bookzone
BUCUREŞTI, 2025

Nota autoarei

Am scris *Nunta menajerei* sub forma unei nuvele pentru a acoperi lunga perioadă dintre a doua carte a seriei Menajera *(Secretul menajerei)* şi a treia carte *(Menajera e cu ochii pe tine).* Eram îngrijorată ca nu cumva cititorii să se simtă traşi pe sfoară că nu i-au văzut pe Millie şi Enzo căsătorindu-se, aşa că iată-i! Povestea de faţă poate fi citită deopotrivă între cărţile a doua şi a treia sau după cartea a treia.

PROLOG

Tipul ăsta o să mă omoare.

Văd crima în ochii lui. Am trăit destule în viaţă ca să-mi dau seama de pericolul în care mă aflu. Bărbatul ăsta n-o să stea să aştepte explicaţii. Nu-mi va lăsa nici măcar o fracţiune de secundă ca să-mi trag sufletul. O să mi-o reteze imediat. *Definitiv.*

Nu suntem decât noi doi în acest loc sufocant şi strâmt. S-a asigurat să nu mai fie nimeni altcineva – m-a urmărit şi a aşteptat până când am rămas singuri, apoi a încuiat uşa în urma lui. Şi iată-ne aici, captivi în încăperea asta mică.

Poate să-mi facă orice vrea el. Nimeni nu ştie unde mă aflu.

Am nasul vânăt, probabil rupt. Din nări mi se preling firişoare de sânge cald, picurându-mi pe buze. Are gust metalic. M-a pocnit direct cu pumnul în faţă, fără să catadicsească măcar să mă salute. A fost modul lui de a-mi spune că ia lucrurile în serios.

— O să-ţi rup toate oasele din tine, şuieră el.

Şi vorbeşte serios. Oh, Doamne, *chiar* vorbeşte serios.

Nu m-am gândit niciodată că ziua de azi va sfârşi aşa. Dacă aş fi ştiut – dacă aş fi avut cea mai mică idee despre ce-mi va face tipul ăsta azi-dimineaţă aş fi luat cu totul alte decizii. Am crezut că o să mă descurc, dar situaţia m-a depăşit cu totul, încă de la început. Habar n-am avut ce mă aşteaptă.

Este vina mea că mă aflu aici. Am făcut o greşeală îngrozitoare.

Iar acum e deja prea târziu.

__1__
MILLIE

— O SĂ-ŢI RETEZ BEREGATA, Millie Calloway.

Nu astea sunt vorbele pe care ţi-ai dori să le auzi dimineaţa, la trezire.

Dar aşa s-a întâmplat, ca un apel telefonic primit în zori să mă smulgă din somnul meu adânc, doldora de vise, lăsându-mă ameţită şi zăbăucă. Ţin receptorul la ureche, întrebându-mă dacă vocea şoptită pe care tocmai am auzit-o

nu vine cumva din visul încă neterminat. În definitiv, cine naiba e trezit din somn de cineva care promite să-i taie beregata?

Ei bine, se pare că eu sunt aia.

— Poftim? rostesc la telefon, cu vocea încă răguşită, nedezmorțită.

Mă răsucesc în pat pe-o parte, frecându-mă la ochi ca să mă trezesc. Poate n-am auzit bine. Poate că necunoscutul de la capătul firului nu vrea nicicum să-mi taie gâtul, ci să-mi plătească asigurarea maşinii.

— Ai auzit ce ți-am zis, mârâie în receptor vocea masculină de mai devreme, de data asta pe un ton jos şi amenințător. Ți-ai băgat nasul unde *nu trebuia,* iar acum o să plăteşti pentru asta.

Urmează o scurtă pauză, cât să am timp să asimilez informația, apoi vocea continuă:

— O să te ucid încet şi dureros, Millie Calloway.

Nu, nu visez. Convorbirea asta este categoric reală şi categoric replica îmi este destinată mie, dovadă şi faptul ca bărbatul îmi rosteşte des numele. Nu mă pot preface că a greşit numărul sau că e vreun spam. Însă nu e prima amenințare cu moartea pe care o primesc şi categoric nu va fi nici ultima.

Totuşi, nu sunt prea încântată de faptul că a venit chiar în ziua nunții mele.

Se spune că, dacă plouă în ziua când te măriți, e semn de noroc. O fi la fel şi în cazul amenințărilor cu moartea? Nu prea cred. Cu toate astea, ştiu exact cum să procedez în cazul nemernicului ăstuia.

— Ia mai du-te dracului, îi răspund calm, apoi împung cu degetul în butonul roşu de pe ecran şi închei conversația.

Arunc telefonul la loc pe noptieră, unde a stat toată seara la încărcat, alături de gutiera care ar trebui să mă împiedice să scrâşnesc din dinți noaptea – asta dacă mi-aş aminti s-o

bag în gură înainte să mă culc. Refuz să las convorbirea aceea să-mi strice cheful. Am tendința de a face lucruri care-i enervează groaznic pe oameni şi uneori e de aşteptat să primesc amenințări cu moartea, dar nu s-au dovedit niciodată altceva decât vorbe goale. M-am obişnuit deja cu asta.

Nu, n-o să las această conversație să-mi strice ziua.

Întorc capul şi mă uit la Enzo, logodnicul meu, care se foieşte lângă mine. Trebuie să-l fi trezit soneria telefonului, dar, slavă cerului, n-a auzit ce mi-a spus nemernicul ăla. Dacă se prinde cumva că am fost amenințată, o să se înfurie. O să facă mare tămbălău pe tema asta – s-ar putea să sugereze chiar să mergem la *poliție* –, iar ăsta, categoric, e ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac azi. Aşa cum am zis, în mod sigur nu-s decât vorbe goale.

Ziua de azi nu va fi despre un nenorocit nesigur pe el. Ziua de azi va fi despre mine şi Enzo, pe cale să devenim soț şi soție.

— Millie? murmură el cu vocea îngroşată de somn şi condimentată cu accentul său italian. Cine era la telefon?

— Unul cu telemarketing, mint eu.

Se strâmbă, fiindcă urăşte apelurile de genul ăsta. Ar fi urât şi mai tare apelul real pe care l-am primit, doar că n-o să afle niciodată de el. Dacă se mai întâmplă, poate că o să-i spun, dar în niciun caz n-o s-o fac astăzi.

Enzo se freacă la ochi, luptându-se să se ridice în capul oaselor. Părul lui negru stă ciufulit în toate direcțiile şi are o barbă de o jumătate de zi, dar dimineața, la trezire, logodnicul meu e în cea mai sexy ipostază a lui. Iar asta spune multe, pentru că şi *în general* apariția lui e foarte, foarte sexy. Pătura cade într-o parte, lăsându-i la vedere muşchii viguroşi de pe piept, aşa că uit imediat de apelul acela prostesc.

În doar patru ore care vor trece ca gândul, bărbatul acesta va fi soțul meu. *Soțul* meu. O să ne căsătorim cu verighete şi tot tacâmul. În ciuda faptului că suntem de mult timp împreună şi am trecut prin multe nenorociri, nu am crezut niciodată că va veni, în sfârşit, şi această zi.

Îmi aşez uşor mâna pe abdomenul un pic bombat. Oricât aş încerca, nu pot să uit că *acesta* este motivul pentru care ne căsătorim. Când m-a cerut, Enzo a ținut un adevărat discurs despre cum a ştiut din prima clipă că eu sunt aleasa şi despre cum şi-a dorit să-mi dăruiască toată viața lui, dar de cerut m-a cerut la *o săptămână* după ce i-am spus că sunt însărcinată. Nu e chip să mă înşel cu privire la asta.

— Cum te simți?

A observat că mi-am pus mâna pe pântec şi ridică sprâncenele a îngrijorare.

— Tot mai ai grețuri?

Enzo a fost un erou în primul meu trimestru de sarcină, când am avut nişte grețuri oribile. Mi-a adus trei soiuri de ghimbir, ceea ce n-a făcut, din păcate, decât să confirme încă o dată că urăsc ghimbirul. A adus un difuzor, fiindcă a citit că aromoterapia m-ar putea ajuta cumva, însă n-a funcționat. Ba chiar a citit o carte despre presopunctură şi mi-a administrat el însuşi o şedință de tratament care a avut un final sexy, ceea ce, recunosc, m-a făcut să uit pentru scurt timp de starea de rău. Însă nimic n-a funcționat, de fapt. Până acum o lună am vomitat în fiecare zi. Sau de mai multe ori pe zi. Nu a fost deloc amuzant.

Însă, aşa cum se spune – ce nu te ucide te face mai puternic. Dacă pot să fac față la două reprize de vărsături pe zi, pot să mă descurc şi cu un ticălos laş şi de tot rahatul care mă amenință la telefon.

În plus, ştiu cine e tipul. OK, poate că nu ştiu cum îl cheamă, dar în ultimii ani am ajutat câteva femei să scape de soții lor abuzivi. Şi pe parcurs m-am ales cu nişte

duşmani în persoana soţilor înfuriaţi. Nu ştiu care dintre ei m-a ameninţat că-mi taie gâtul, dar în mod sigur unul din ăştia trebuie să fie.

— Sunt bine.

Reuşesc să-i arunc lui Enzo un zâmbet – iniţial forţat, dar care devine autentic când văd surâsul de pe buzele lui.

— Pur şi simplu sunt entuziasmată pentru ziua de azi.

— Şi eu.

Întinde mâna spre mine şi mă cuprinde cu braţele dezgolite.

— Abia aştept să mă însor cu tine.

Când îl aud rostind aceste cuvinte, mă simt – oare să îndrăznesc s-o spun? – *norocoasă*. Nu m-am simţit norocoasă în viaţa mea – nu e un cuvânt pe care să-l fi folosit vreodată pentru a mă descrie pe mine însămi. Dar în momentele acestea mă simt cea mai norocoasă femeie din lume.

OK, nunta noastră nu va fi una obişnuită în nicio privinţă. N-o să avem o ceremonie mare – o să ne căsătorim la Primăria din Manhattan, într-o capelă micuţă despre care am citit că seamănă mai degrabă cu o sală de conferinţe împodobită cu câteva decoraţiuni. Bineînţeles, mai e şi treaba cu sarcina. Dar cui îi pasă? Singurul lucru care contează este că noi doi ne vom petrece restul vieţii împreună şi nu există nici un alt om pe lume alături de care să-mi doresc să fac această călătorie.

Şi mai este încă un lucru care va face din această zi una specială.

2

— Millie? Şopteşte Enzo cu buzele în părul meu, în timp ce se cuibăreşte mai aproape de mine, în pat. Oare sexul în dimineața căsătoriei aduce ghinion?

Bună întrebare. Oricât de mult mi-aş dori ca răspunsul să fie „nu”, sunt disperată să nu-mi stric norocul.

— Probabil, admit eu.

Văd cum îi cade fața.

— Eşti sigură?

— Ştii ce, ar trebui să nici nu ne *vedem* astăzi.

— Serios?

Vizibil nedumerit, Enzo se uită de jur-împrejur prin livingul nostru micuț. Locuim într-un apartament minuscul din Bronx, unde livingul şi bucătăria sunt contopite într-o singură cameră.

— Şi unde-ar trebui să mă duc ca să nu te văd?

— Asta-i o regulă făcută mai mult pentru figuranții care au prieteni cu case mari, unde pot să rămână peste noapte.

— Îi urăsc pe figuranți.

Mă sărută pe gât şi simt cum mă furnică tot corpul.

— Deci, din moment ce am încălcat *deja* regulile, nu mai contează dacă le încălcăm şi mai tare, nu-i aşa?

Ghinion sau nu, în oricare altă zi n-aş fi găsit puterea de a-i rezista. Dar astăzi este ziua căsătoriei noastre. Trebuie să fac duş şi să mă asigur că rochia îmi stă bine, apoi să-mi aranjez nițel părul, ca să arate cât de cât rezonabil, şi să mă fardez mai mult decât mâzgăleala obişnuită cu un ruj cumpărat din drogherie. Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-l împing mai încolo.

— Mai bine nu. Trebuie să mă pregătesc.

Pare confuz.

— Să te pregăteşti? Dar ne căsătorim abia peste patru ceasuri!

— Exact. Nu mai sunt *decât patru ceasuri.*

Enzo se încruntă, dar îşi slăbeşte strânsoarea fără prea mare tragere de inimă, ca să mă pot duce la baie să fac un duş. Bărbații ăştia pur şi simplu nu pricep. A trebuit să-i calc o cămaşă albă cu care o să se îmbrace azi, pentru că el nici măcar nu şi-a pus problema asta în ciuda faptului că, *evident,* cămaşa era inacceptabil de şifonată. Enzo o să facă un duş în cinci minute, o să-şi usuce părul cu prosopul, o să tragă pe el un costum şi toate astea n-or să-i ia decât cel mult zece minute.

Eu, pe de altă parte, trebuie să arăt perfect. Pentru că mai există un lucru care face ca această zi să fie absolut specială.

La cununie vor participa şi *părinții* mei.

Iar ăsta *chiar* este un eveniment deosebit, mai ales că noi trei nu suntem deloc apropiați. La drept vorbind, nu i-am mai văzut de peste zece ani. M-au abandonat într-un moment greu, pe când eram adolescentă; mi-am apărat cea mai bună prietenă, agresată de un nemernic, şi am sfârşit în puşcărie, fiindcă l-am ucis pe individ. Pur şi simplu m-au aruncat în cuşca leilor – nu mi-au dat un ban pentru un avocat care să mă apere şi n-au venit nici măcar o dată în vizită, cât am stat după gratii. Şi chiar dacă, după toate astea, am fost dispusă să-i iert şi să uit – la urma urmei, sunt părinții mei –, ei n-au putut să mă ierte. *Eşti un măr stricat, Millie. Nu mai vrem să ne otrăveşti viețile.*

Ai idee cum e ca propriii părinți să-ți spună că eşti un măr stricat? Nu prea grozav. Cu toate astea, oricât de mult au încercat să mă îndepărteze, eu tot tânjeam după aprobarea lor. Îi iubeam şi, mai presus de orice, îmi doream să vadă că m-am schimbat, nu mai sunt fata care eram odată.

Eram îngrijorată că nu-i voi mai vedea vreodată. Şi mă întrista şi faptul că, din moment ce rudele lui Enzo fie muriseră, fie se aflau departe, în Sicilia, n-am fi avut pe nimeni din familie alături de noi, la ceremonie. I-am împărtăşit lui Enzo aceste gânduri, la scurt timp după ce m-a cerut de soție. El a fost cel care m-a convins să-i sun şi să le spun de căsătorie şi de copil.

Mama nu mi s-a părut prea entuziasmată când a aflat cine este la celălalt capăt. Inițial, am crezut că o să-mi închidă telefonul în nas. Dar când i-am spus că încerc să-mi termin studiile în asistență socială, am simțit-o cum se înmoaie puțin. Nu a încântat-o să afle că sunt însărcinată fără să fiu căsătorită, dar s-a bucurat când i-am zis că în curând o să mă mărit cu tatăl copilului. Şi când am invitat-o la nuntă, mi-a spus că va veni. Părinții mei vor fi singurii invitați – şi singurii martori la cununia noastră.

Sunt tare emoționată să-i revăd după atâta amar de vreme. Mă tem ca nu cumva să spun ceva nepotrivit şi să stric iar totul. Dar sunt şi entuziasmată, deopotrivă. Îmi iubesc părinții şi am sperat mereu că-mi vor ierta păcatele din trecut, mai ales că nu cred, la drept vorbind, că aceste păcate au fost atât de cumplite.

Şi nu, nu este chiar nunta la care am visat de copilă, dar vreau să fie pe cât de minunată se poate.

Am început deja ziua cu o amenințare cu moartea, aşa că avem o grămadă de lucruri de reparat.

Mă rostogolesc şi cobor din pat trăgând în jos de tricoul supradimensionat în care dorm şi care, în ultima vreme, şi-a pierdut categoric din supradimensionare, înainte de a mă îndrepta spre baie, merg să mă uit pe geam şi astfel constat că din cer au început să cadă fulgi mari de zăpadă. Luna decembrie abia a început şi prognoza meteo n-a pomenit nimic de ninsoarea care se întețeşte îndeajuns încât să acopere pământul.

Oare ninsoarea în ziua nunții aduce noroc? Sau doar ploaia? Sau poate că ploaia s-a gândit, pur şi simplu, să fie *ironică?*

Enzo cască, încă întins în pat.

— Hei, spune el, ce zici de Felicity?

— Felicity? repet eu.

— Ce nu-ți place la Felicity?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu e numele meu preferat din toate câte sunt pe lume.

— OK, atunci spune-mi tu: care e numele preferat din toate câte sunt pe lume?

De la ultima noastră vizită la ginecolog, când am aflat că o să avem o fetiță, am discutat de cel puțin trei ori pe zi despre numele bebeluşului. Sau, mai corect spus, am avut cel puțin trei discuții pe zi în care unul dintre noi propunea un nume, iar celălalt îi explica de ce e nasol rău. Probabil că vom reuşi, în următoarele patru luni, să cădem de acord cum să-i zicem copilului, altminteri fetița noastră îşi va trăi viața nenumită.

— Hai să amânăm un pic discuția despre nume, spun eu. Trebuie să merg la duş.

— Dar mie îmi place Felicity.

— Da, în fine, *mie* îmi plăcea Nadine.

Enzo se strâmbă.

— OK. Hai să amânăm, deocamdată.

Sunt pe cale să mă îndrept spre baie, când telefonul meu începe iar să sune. Enzo se uită spre el şi dă să răspundă, dar mă reped ca o nebună şi îl apuc înainte să pună mâna pe el.

Mă uit la ecran şi mă bucur că nu l-am lăsat să preia convorbirea. Numărul cu 718 în coadă care pâlpâie acolo îmi este complet necunoscut şi sunt aproape sigură că este

acelaşi care m-a trezit de dimineață. Îl trimit direct în căsuța vocală. N-am chef de încă o amenințare cu moartea.

— Tot spam, îi spun lui Enzo.

El dă din cap înțelegător, fără să-mi pună vreo întrebare. Şi ar avea tot dreptul s-o facă, mai ales când îmi iau telefonul cu mine în baie, cât timp fac duş; însă îşi ține gura. E ciudat ce fac, dar nu pot risca să răspundă în locul meu şi să audă vocea aceea spunând cum o să-mi taie gâtul. Enzo o să-şi piardă *mințile* dacă aude aşa ceva – n-o să ridice din umeri şi o să-şi vadă de viață.

O să-i spun chiar eu despre amenințare – dar mâine.

Fac repede duş şi observ că burta mi s-a mai bombat un pic în ultima săptămână. Acum o lună nici n-ai fi zis că sunt însărcinată, chiar şi fără haine pe mine. În cel mai rău caz aş fi părut balonată. Dar devine tot mai evident că ceva creşte în mine.

Copilaşul meu.

Micuța Nadine.

Sau nu. Dar categoric nu Felicity.

După ce termin duşul, ies din baie înfăşurată într-un prosop minuscul. Enzo e încă în pat, navigând pe telefon; mă îndrept spre dulapul unde, pe un umeraş, stă atârnată rochia mea de mireasă.

Din moment ce n-avem o nuntă tradițională, nu am nicio rochie tradițională. Mai întâi, am refuzat să fie albă. *Urăsc* culoarea aia şi, nu în ultimul rând, pare ciudat de nepotrivită având în vedere... situația în care mă aflu. Aşa că, acum vreo câteva săptămâni, m-am dus la Macy's şi mi-am luat o rochie evazată, albastru-pal, cu mâneci din dantelă. Era redusă de la trei sute de dolari la doar o sută, şi chiar şi aşa abia se încadra în bugetul nostru, dar am cumpărat-o, pentru că, ce Dumnezeu, mă mărit. În plus, rochia serveşte şi pe post de „ceva nou" şi „ceva albastru".

Totodată, este decupată la gât, perfectă pentru a dezvălui „ceva vechi”, şi anume un lănţişor din aur cu medalion pe care mi-l aduce mama. Lănţişorul, bijuterie de familie, este transmis din generaţie în generaţie; mama îl are de la mama ei, iar aceasta de la mama ei. Cinstit vorbind, nici prin cap nu mi-a trecut că o să mi-l dea mie. Şi faptul că-l primesc în ziua cununiei înseamnă cu atât mai mult.

— N-ar trebui să mă vezi îmbrăcată în rochia asta, spun eu, aruncând o privire îngrijorată spre Enzo. Aduce ghinion.

— N-ar trebui să te văd deloc, îmi aminteşte el. Şi, oricum, am văzut-o deja. Mai ţii minte? Ai făcut parada modei când ai venit cu ea acasă.

— Oh, da, corect.

Asta mă face să mă simt un pic mai bine.

— Cred că ar trebui să încetez cu superstiţiile astea.

Enzo râde cu toată gura.

— E drăguţ. Şi, oricum, e ziua când te măriţi. Ai voie să fii *pazza*[1].

Şi în trecut a folosit de mai multe ori acest cuvânt ca să mă descrie. Nu m-am interesat ce înseamnă pentru că nu sunt sigură că vreau să ştiu. Nu cred că e un compliment, dar o las cum a căzut.

Prosopul cade de pe mine şi Enzo fluieră apreciativ. Scot rochia bleu de pe umeraş şi bag picioarele printre faldurile mătăsoase. Mi-am cumpărat şi un dres, special pentru această zi, apoi am mai luat o pereche, în caz că se rupe prima. M-am gândit la toate. Sunt pregătită pentru orice fel de urgenţă. Ziua de azi trebuie să fie perfectă.

Doar că...

Oh, nu. Nu mai reuşesc să închid fermoarul de la tâmpită asta de rochie!

---

[1] Nebună (în lb. it. în orig.).

3

— Ce s-a întâmplat?

Enzo mă priveşte îngrijorat cum mă lupt cu fermoarul de pe spatele rochiei albastre. Am probat-o şi cu o săptămână în urmă şi-mi venea bine. Mi se potrivea *perfect.* De ce mă chinui aşa de tare acum?

— Poți să-mi închizi tu fermoarul? îl întreb.

Sare din pat, dornic să ajute. Poartă doar o pereche de boxeri şi preț de o clipă mă distrage de la povestea cu fermoarul, dar apoi se postează în spatele meu şi distragerea a dispărut. Îi simt degetele zăbovind pe talia mea.

— Ultima şansă pentru câteva momente sexy, îmi şopteşte el la ureche.

Sunt oarecum tentată, dar clatin din cap.

— Tu închide fermoarul ăla şi gata.

Abia acum revin cu picioarele pe pământ şi îmi dau seama cu adevărat de realitatea situației. Enzo se străduieşte din răsputeri, binecuvântat să-i fie sufletul. Se luptă să ridice fermoarul fără să sfâşie materialul rochiei, dar nu reuşeşte neam. Fermoarul nu se clinteşte. În ultima săptămână, burta mi-a crescut într-atât, încât rochia nu mă mai încape.

— Îmi pare rău, spune el lăsând mâinile în jos, resemnat. Nu merge.

Îmi acopăr fața cu palmele şi mă trântesc pe pat.

— Oh, Doamne, ce-o să mă fac acum?

Enzo se încruntă.

— Te îmbraci cu altă rochie?

Clatin din cap.

— Nu am alte haine care să arate aşa bine.

— Tu arăți bine oricum te-ai îmbrăca.

Se simte atâta sinceritate în vocea lui, încât îmi vine să plâng. Încearcă din răsputeri să îmbunătățească situația, dar nu-i chip să repare ceva. Nu am în dulap nicio ținută potrivită pentru o cununie. Aveam şi eu o *singură* rochie decentă, pe care s-o îmbrac astăzi, şi nici aia nu mi se mai potriveşte. Nu-mi pot permite alta. Abia dacă mi-am putut-o permite pe prima.

Presupun că m-aş putea duce la Macy's, să încerc s-o schimb. Doar că am cumpărat-o acum o săptămână, când mi se părea că am luat-o îndeajuns de largă, încât să mă încapă şi dacă mă mai rotunjesc un pic, aşa că am aruncat bonul. Nu m-am aşteptat deloc să mă „umflu" brusc în câteva zile. Oricum, nu pot încerca acum s-o returnez – ultimul lucru pe care mi-l doresc este să intru în magazin şi să fiu acuzată că am furat rochia. Dacă sună la poliție? Chestia asta e chiar mai rea decât o amenințare cu moartea. Sau e cel puțin *la fel* de rea.

— Chiar îmi doream să port rochia asta.

E tot ce reuşesc să îngaim.

— OK, atunci o s-o porți.

Enzo se aşază lângă mine pe pat şi îmi ia mâinile într-ale lui.

— Dă-mi rochia şi ți-o rezolv eu.

— Oh, n-am ştiut că eşti şi croitor.

Văd cum îi zvâcnesc colțurile gurii.

— Cunosc eu un tip care e croitor. Îmi e dator.

Sunt foarte sceptică, dar ce altceva aş putea face? Fie prietenul lui Enzo reuşeşte să facă ceva cu rochia, fie o să mă mărit în blugi şi tricou. OK, am o fustă drăguță şi o

bluză cu care m-aş putea îmbrăca. Dar niciuna dintre ele nu poate ține locul frumoasei mele rochițe albastru-senin.

Enzo îşi sună iute prietenul care, cu totul surprinzător, zice că poate modifica rochia la timp pentru ceremonia ce va avea loc *în doar trei ore.* Cere o grămadă de măsurători pe care Enzo mi le ia folosind ruleta din trusa lui de scule. Apoi pleacă, având toate măsurile scrise pe un petic de hârtie şi rochia mea albastră într-o pungă de plastic. Cu cheile de la maşină în mână, iese din casă promițându-mi că se întoarce într-o jumătate de oră.

Serios acum, nu înțeleg de ce n-am putut merge cu el ca să-mi ia măsurile un profesionist, dar Enzo a venit cu nişte explicații alambicate, cum că n-ar avea rost să vin şi eu. Când încearcă să-mi explice în italiană, îmi dau seama că trebuie să renunț. Pare imposibil ca rochia să fie gata la timp, însă, pe de altă parte, trebuie să recunosc că logodnicul meu nu prea m-a dezamăgit.

După plecarea lui Enzo, revin în baie ca să-mi aranjez părul. Ştiți cum unele femei îşi angajează coafeze profesioniste care să le aranjeze înainte de nuntă? Ei bine, asta nu se întâmplă în Casa Calloway. Nu suntem decât eu şi ondulatorul meu ieftin, descurcându-ne împreună cât putem de bine.

Lui Enzo îi place să-mi las părul liber, dar pentru cununie e mai potrivit să-l prind. Nu că o să avem tone de fotografii postate peste tot pe rețelele sociale, dar dacă părinții mei vor vrea să ne facă poze? Sau să facem noi trei nişte poze împreună?

Poate că o să ne fotografiem în formație completă. Un portret de familie. Nu am crezut vreodată că va fi posibil aşa ceva.

Până la urmă îmi las părul neprins, hotărând că privirea admirativă a lui Enzo va merita acest compromis. Am grijă să nu mă ard cu ondulatorul, fiindcă e un pic cam greu de

manevrat, şi după o lungă jumătate de oră reuşesc să-mi fac nişte bucle decente în părul blond, de obicei drept ca paiul. Până seara o să se îndrepte la loc, dar am nevoie ca buclele astea să mă țină doar în următoarele trei ore.

Ies din baie şi aud telefonul sunând din locul în care l-am lăsat, pe măsuța de cafea din living. La fel ca cele mai multe obiecte de mobilier din casă, şi această măsuță a ajuns aici tot adusă de pe trotuarul din fața blocului, aşa că i-am pus o carte sub unul dintre picioare, ca să nu se mai clatine. Smulg telefonul de pe masă înainte ca apelantul să închidă şi simt cum mă lasă inima.

Este acelaşi număr cu 718 în coadă.

Însă partea bună e că Enzo nu se află aici, ca să audă conversația. Aşa că mă simt liberă să-i comunic individului ăstuia o parte din ce gândesc, fără să mă tem că mai află cineva de amenințările lui. Pot să-l iau şi eu la trei păzeşte aşa cum mi-o serveşte şi el mie.

Trag aer în piept, ca să mă liniştesc, apoi apăs pe butonul verde şi preiau apelul.

— Alo?

— *Bună,* Millie.

Este aceeaşi şoaptă hârâită, ca şi când interlocutorul meu ar vrea să-şi schimbe vocea.

— Sau ar trebui să-ți spun *adio?*

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce-ar trebui să-mi zici adio?

— Pentru că, spune bărbatul, azi e ultima zi din viața ta.

— Oh, nu mai spune?! ripostez imediat, intrând în jocul lui.

— Asta meriți, şuieră el. După minciunile pe care i le-ai servit neveste-mii. Mi-ai distrus căsnicia, târfă nenorocită.

Am avut dreptate – un soț supărat. Nu sunt câtuşi de puțin surprinsă. Am ajutat o mulțime de femei să scape din căsnicii îngrozitoare şi, în acest proces, mi-am făcut câțiva

duşmani. Riscurile meseriei. Mă întreb totuşi care dintre supăraţii ăştia este la telefon.

— Şi cine e nevasta ta? îl iau repede.

M-aş simţi mai bine să ştiu cum îl cheamă.

— Nevastă-mea e o curvă, scuipă el necăjit. A avut noroc să se mărite cu mine, dar ai convins-o *tu* că nu-i aşa.

Doamne, tipul ăsta chiar e un specimen aparte.

— Sunt sigură că-i e mult mai bine fără tine, îi spun calmă. Şi îţi sugerez să accepţi situaţia şi să încerci să te maturizezi şi tu după experienţa asta.

Apoi adaug:

— De asemenea, lasă-mă dracului în pace.

— Să mă maturizez după experienţă! răbufneşte el. Dar ştiu că ai tupeu, Millie Calloway! Femeile ca tine sunt cel mai rău soi de pe lume. Îţi promit c-o să plăteşti pentru ce-ai făcut.

Mi-aş paria toţi banii că numai gura e de el. Desigur, n-ar fi un risc prea mare, din moment ce contul meu e aproape gol, mai ales după ce mi-am cumpărat rochia aia albastră care nu-mi mai vine.

— Nu prea cred.

— Crezi ce vrei, spune el, dar am o întrebare pentru tine, Millie.

— Dă-i drumul.

Strâng din dinţi şi-i mai fac jocul pentru încă o secundă, înainte să închid şi să-i blochez numărul.

Mă întreabă cu o voce în care disting o notă de amuzament:

— De când a plecat gagică-tu, azi-dimineaţă, te-ai mai uitat în debaraua cu haine groase?

4

De când a plecat gagică-tu, azi-dimineață, te-ai mai uitat în debaraua cu haine groase?

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos; ridic privirea spre mica debara aflată în cealaltă parte a camerei, unde ne ținem paltoanele şi ghetele de iarnă. Uşa e închisă.

— Ce-ai zis?

— Debaraua cu haine groase, repetă el. Te văd *grozav* de-aici.

— Minți, spun eu, înecându-mă cu cuvântul.

— Nu mint, Millie.

Tonul pe care-mi vorbeşte e aproape cântat. Mă tachinează.

— Dar dacă eşti chiar atât de sigură, de ce nu verifici?

Închid telefonul şi, tremurând, las mâna în jos. Îmi doresc să fi încheiat această conversație cu un minut mai devreme. Am fost atât de sigură că tipul ăsta e inofensiv şi doar încearcă să mă sperie. Că e numai gura de el.

Dar de unde ştie că Enzo e plecat de-acasă?

Stau cu ochii ațintiți asupra debaralei din fața mea. Uşa e închisă; nici nu se vede lumină venind de dedesubt, nici nu se simte mişcare în spatele uşii. Este oare posibil să se ascundă cineva acolo?

Nu, nu se poate. Noaptea ne încuiem în casă, fiindcă nu locuim în cel mai bun cartier. De fapt, e prea puțin spus. Din cauză că situația noastră financiară este mai degrabă jalnică în acest moment şi economisim fiecare bănuț pentru venirea pe lume a bebeluşului, primul criteriu de pe lista noastră, atunci când ne-am căutat un apartament, a fost „scandalos de ieftin". În Bronx sunt suburbii absolut superbe, dar noi locuim într-un bloc ce ar putea fi considerat cel mai periculos din tot cartierul. Este zona aia

în care nu te-ai aventura după lăsarea întunericului. Şi zona în care trebuie să-ți iei naibii o încuietoare bună la uşă.

Iar încuietoarea noastră chiar este al naibii de bună. E marca Grade One, ceea ce înseamnă că a trecut testele de lovire cu ciocanul, smulgere, tăiere şi chiar demontare. Presupun că există experți care trec şi de Super Yala noastră, dar asta ar presupune cel puțin o explozie în miniatură. Categoric ai auzi-o. În plus, Enzo şi-a luat paltonul din debara înainte să plece, deci şi dacă s-ar fi ascuns cineva în cămăruța aia, în mod cert l-ar fi văzut.

Totuşi...

N-am tras zăvorul după plecarea lui, fiindcă mă aflam în dormitor în momentul acela. Şi nici nu mi s-a părut necesar, doar e ziua în amiaza mare, iar Enzo a zis că se întoarce imediat. Avem cea mai bună încuietoare de pe piață, dar chiar şi asta are un defect fatal: nu funcționează dacă nu încui uşa.

Cu toate astea, n-ar fi putut intra nimeni în casă. N-a fost destul timp şi aproape sigur l-aş fi auzit...

Dacă eşti aşa de sigură, de ce nu verifici?

Nu se poate. L-aş fi auzit intrând – eram chiar acolo, în baie, ondulându-mi părul. E adevărat că la un moment dat am pornit uscătorul de păr, dar în mod sigur m-aş fi prins dacă intra cineva peste mine în casă. Sunt sută la sută sigură.

OK, nouăzeci şi nouă la sută sigură.

Primul meu gând este că ar trebui să ies din casă. Dacă există cea mai mică posibilitate ca în debara să stea ascuns bărbatul care vrea să-mi ia gâtul, trebuie să mă car de-aici imediat.

Dar dacă e o capcană? Sunt în siguranță îndărătul uşii de la intrare încuiate, dar dacă plec, o să fiu ca o căprioară în bătaia farurilor. Dacă individul ăsta care mă tot sună e

chiar la uşă şi încearcă să mă sperie, ca să părăsesc siguranța oferită de apartament?

Desigur, *aş putea* suna la 112. Asta rămâne mereu o opțiune. Dar au mai rămas mai puțin de trei ore până mă căsătoresc. Dacă implic poliția, pot la fel de bine să şterg din programul de azi chestia cu măritişul. O nuntă anulată categoric n-o să contribuie prea mult la îmbunătățirea imaginii în fața părinților mei.

Trebuie să vorbesc cu logodnicul meu. *Acum.*

Cu mâinile tremurânde, iau telefonul şi selectez numărul lui Enzo din lista de contacte. Sună de câteva ori, apoi îi aud vocea la celălalt capăt. Numai accentul acela italian, şi tot e de-ajuns ca să mă liniştească.

— Millie!

Încântarea lui este într-un contrast puternic cu tensiunea pe care o simt acum.

— Avem noroc! Prietenul meu termină rochia în două ore. Avem timp s-o luăm înainte să ajungem la primărie.

— Minunat.

Orice îngrijorare aş fi avut în legătură cu rochia este acum complet umbrită de frica paralizantă față de ce sau cine s-ar putea ascunde în debara.

— Eşti... eşti în apropiere de casă?

— Acum. Cinci minute. Poate zece.

Zece minute. Al dracului de multe lucruri se pot întâmpla în zece minute.

— E totul în regulă, Millie? mă întreabă Enzo.

Ar trebui să-i spun ce se întâmplă. Este ridicol să n-o fac. Dar instinctul îmi spune că bărbatul ăsta se joacă cu mintea mea. Şi, dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, singura cale ca el să câştige este să-l las să-mi distrugă cea mai importantă zi din viață. Nu vreau ca ziua căsătoriei mele să se învârtească în jurul acestui ticălos. E destul de rău că a

reuşit să mă supere pe mine, dar dacă află Enzo, *nu* o să renunțe prea uşor la asta.

— Totul e bine, reuşesc să îngaim. Te rog... te rog, vino mai repede acasă.

— Ajung acum, îmi promite Enzo, cu toate că simt din vocea lui că nu prea crede că totul e bine.

Însă, fiind ocupat să conducă, nu mă presează.

Închei convorbirea cu viitorul meu soț şi întorc iar privirea spre debara. Nu-i nimeni acolo. N-are cum să fie. Dacă ar fi fost, l-aş fi *auzit* vorbind cu mine, nu-i aşa? Debaraua e goală. Sunt sigură.

Dacă eşti atât de sigură, de ce nu verifici?

Aş putea aştepta să ajungă Enzo acasă, dar nu vreau. Îmi doresc să-i dezvălui cacialmaua asta când şi cum vreau eu – nu există om care s-o poată intimida pe Millie Calloway. Nu e nimeni în nenorocita aia de debara. Încearcă să mă sperie, iar eu o să-i dovedesc că n-a reuşit.

Încetişor, fără să-mi iau ochii de la uşa debaralei, mă retrag înspre bucătăria din living. Măcar o dată, sunt şi eu recunoscătoare pentru cât de mic e apartamentul în care locuim. Dacă mă decid să verific cine e în cămăruța aia, am nevoie de o armă. Trebuie să fiu pregătită pentru orice-o fi acolo.

Suportul de cuțite se află în bucătărie. Îl apuc pe cel mai mare, cel pentru carne – categoric n-o să ratez cu ăsta, dacă-l înfig cu sălbăticie. Apoi străbat prudentă livingul, ținând bine cuțitul în mână, şi mă apropii de debara.

Traversez camera în doar cinci paşi. Încă strâng zdravăn cuțitul în mâna dreaptă, atât de tare încât mi s-au albit degetele. Dacă este într-adevăr cineva în debara şi-l ucid, va fi legitimă apărare. Dacă se pune problema să fim care pe care, o să mă asigur că nu sunt eu aia ce sfârşeşte zăcând pe podea într-o baltă de sânge.

Însă nu se va ajunge aici, fiindcă nu e nimeni în idioata aia de debara. Şi o să dovedesc asta chiar acum.

Întind mâna şi apuc hotărâtă mânerul rotund al uşii.

5

Înainte să răsucesc mânerul de la debaraua cu haine groase, aud nişte chei zdrăngănind în uşă.

Oh, Dumnezeule mare, este Enzo. *S-a întors.*

Descleştez degetele de pe mâner; umerii mi se prăbuşesc. Voiam să fiu curajoasă, dar sunt atât de uşurată că nu trebuie să fac asta de una singură. O să fie mult mai bine acum, că este şi logodnicul meu aici. Doi contra unu e mereu mai bine.

Uşa se dă de perete şi Enzo se iveşte în prag, minus rochia mea de cununie, albastru-deschis. Şi-a îmbrăcat paltonul direct peste blugi şi tricou şi pe umeri i se topesc câțiva fulgi de zăpadă. Când mă zăreşte, zâmbetul de pe chip îi dispare brusc şi face ochii mari.

— Millie, icneşte el. Ce faci cu cuțitul ăla?

Încă țin strâns în mâna dreaptă cuțitul de măcelar. Nu-mi dau seama cum să-i explic situația fără să fiu nevoită să-i mărturisesc totul...

— Ăăă... Am văzut un şoarece.

Lasă capul pe-o parte.

— În situații din astea, nu se folosesc capcane?

Încerc să zâmbesc, dar nu reuşesc decât o grimasă strâmbă.

— Improvizam şi eu.

— Înțeleg.

Închide uşa şi pune zăvorul. Chiar dacă acum suntem baricadați zdravăn înăuntru, lucru minunat de altfel, intrusul *s-ar putea să se afle deja în apartament.*

— Unde s-a dus şoarecele ăla?

— Ăăă...

Mă uit spre debaraua de lângă mine. Dinăuntru nu vine niciun zgomot care să te facă să crezi că acolo s-ar afla şi altceva în afară de paltoanele noastre.

— În debara. Vrei să, ăăă, verifici?

Enzo se uită țintă în continuare la cuțitul din mâna mea.

— Cred că o mătură ar fi mai bună, ce zici?

Ar fi, doar că eu *nu* am de gând să las cuțitul. Cel puțin până mă asigur că nu e nimeni acolo, în debara.

Iubitule, toată dimineața am primit amenințări cu moartea. Nu cred că e cineva ascuns la noi în apartament, dar cine ştie? Sunt un pic cam îngrijorată, însă n-aş vrea ca treaba asta să ne strice cea mai frumoasă zi din viață. Aşadar... poți să-mi faci hatârul şi să te uiți repede-repejor în debaraua aia?

Cuvintele astea îmi stau pe vârful limbii, însă nu mă pot convinge să le rostesc. O să-i povestesc totul – dar mâine. Oricum, în curând se face ora să plecăm spre primărie. Azi n-o să mai fiu deloc singură. O să fie totul în regulă.

N-o să-mi ia nimeni gâtul în viitorul apropiat.

Înainte să-l pot opri, Enzo se îndreaptă iute spre debara. Când îl văd punând mâna pe clanță, degetele mi se încleştează şi mai tare pe mânerul cuțitului. Deschide larg uşa, icnind. Ridic cuțitul, gata să lovesc.

— Millie, spune Enzo, de ce ai atâtea perechi de cizme?

Poftim?

Se lasă pe vine şi scoate din debara o pereche de cizme de piele, înalte până la genunchi. Le ridică acuzator.

— N-ai nicio rochie, dar ai cinci perechi de cizme? Cum vine asta?

— Îmi plac cizmele, recunosc eu încet. Şi alea erau la preț redus.

Enzo clatină din cap.

— În fine, nu văd niciun şoarece. Aşa că poți să laşi arma aia jos.

Cobor mâna în care țin cuțitul, dar nu sunt pregătită să renunț cu totul la el. Totuşi, mă simt răzbunată. Ştiam eu că nemernicul ăla de la telefon nu este în debara. Adică, mă rog, eram destul de sigură.

— Apropo, spune Enzo, aruncându-mi încălțările înapoi în debara, când i-am dat prietenului meu rochia ta, m-am mai gândit la un nume.

— Oh, da?

— Violet.

Ridic din sprâncene.

— Rochia mea e *albastră,* să ştii.

— Da, dar Albastra nu e un nume potrivit pentru o fetiță.

— Nu ştiu ce să zic. Nu prea mă încântă Violet. Ce zici de Acvamarina?

Se încruntă aşa cum o face de fiecare dată când aude un cuvânt necunoscut în engleză.

— Ce e Acvamarina?

— E o culoare. Un fel de amestec între verde şi albastru.

— Credeam că e o otravă cu care ucizi oamenii.

— Aia e amatoxina.

— Acelaşi lucru.

Privirea îi cade pe cuțitul din mâna mea dreaptă.

— Acum vrei să laşi cuțitul deoparte, Millie? Cred că suntem în siguranță, nu ne atacă niciun şoarece.

De fapt, aş cam vrea să păstrez cuțitul, dar nu-mi pot petrece ziua în care urmează să mă mărit preumblându-mă de colo-colo, cu el în mână. Aşa că, fără prea mare tragere de inimă, mă întorc în bucătărie şi-l pun la loc în suportul lui.

La urma urmei, am în geantă sprayul cu piper.

6

Enzo mă duce cu maşina până în Manhattan, ca să nu fiu nevoită să înot, în pantofi cu toc, prin zăpada care se depune tot mai mult („Nu pentru asta erau toate perechile alea de cizme, Millie?”) şi reuşeşte în cele din urmă să găsească un loc de parcare fără plată. Chiar mi-l imaginez pe Enzo în timpul ceremoniei, nevoit să se furişeze afară la fiecare cincisprezece minute ca să alimenteze aparatul de taxare, aşa încât sunt recunoscătoare pentru acest loc minunat. Văd că norocul încă mai ține cu mine.

O să ne întâlnim cu prietenul croitor al lui Enzo chiar aici, în Manhattan, unde îşi are şi atelierul. M-am îmbrăcat într-o fustă frumoasă la care am asortat o bluză, pentru cazul în care modificările făcute rochiei nu sunt prea reuşite, lucru ce pare destul de posibil. Din păcate, ținuta de pe mine nu pare deloc una pe care ar îmbrăca-o o femeie pe cale să se mărite şi nici nu are ceva albastru. Pe drum spre Manhattan, am căutat pe Google: „magazinele cu produse la un dolar vând şi rochii?” (Se pare că vând „haine şi confecții”.)

Ochim o cafenea chiar lângă locul de parcare. Prindem o masă înăuntru, lângă fereastră, ca să pot privi fulgii de nea ce cad în continuare din cer, dar sunt prea agitată ca să mănânc, aşa că nu iau decât o cană de cafea. Cum aş putea să înfulec o brioşă când urmează să mă mărit *într-o oră*? Îmi este absolut imposibil să pricep cum face Enzo de-şi comandă un mic-dejun complet, cu omletă şi crochete de cartofi.

— Dacă dai vreun strop de mâncare pe cămaşa aia, o să te ucid, îl informez imperturbabilă.

Enzo ridică privirea spre mine şi rânjeşte. Este devastator de arătos în cămaşa apretată, bine călcată (mulțumită mie), cu sacou şi pantaloni negri. Arată atât de bine, încât chelnerița care ne-a servit a flirtat cu el fără ruşine, chiar dacă viitoarea nevastă stătea efectiv vizavi de el, bătând darabana în masă.

— N-aş îndrăzni să fac una ca asta, spune el. Sunt atent.

Mă uit la ceas neîncetat, apoi îmi arunc privirea afară, pe geam.

— N-ar fi trebuit să ajungă deja prietenul ăla al tău? N-o să reuşim să fim acolo la timp.

— Relaxează-te. Mai avem o oră întreagă.

— Dacă nu primesc rochia, n-o să am chestia albastră şi nici chestia nouă.

— Cerceii ăia sunt noi, pune Enzo punctul pe „i”.

Sunt impresionată că şi-a dat seama că n-am mai purtat cerceii ăştia, dar diamantele strălucitoare care-mi atârnă în urechi nu sunt nici albastre, nici noi.

— Ăştia sunt *împrumutați,* îi explic răbdătoare.

O fostă clientă pe care am ajutat-o să scape dintr-un mariaj îngrozitor mi i-a împrumutat special pentru această ocazie. A încercat să mi-i dea de tot, însă i-am spus că trebuie să fie împrumutați.

Enzo dă din cap în semn că înțelege, chiar dacă sunt convinsă că vrea doar să-mi facă pe plac.

— E un magazin de suveniruri alături. Poți să-ți cumperi un breloc albastru cu numele tău.

— Nu există brelocuri cu numele Millie. Crede-mă – am verificat. Nu am un nume bun de pus la breloc.

— Nici eu, spune el. Poate o să-ți dea mama ta ceva albastru?

— Mama îmi dă deja ceva vechi. Un lănțişor cu medalion. În plus, reîntâlnirea noastră o să fie tensionată oricum, şi fără să mă mai apuc eu să le cer chestii albastre.

Enzo îşi îndeasă în gură o ditamai îmbucătura din omleta pe care o are în față.

— Nu-ți face griji. Eşti fiica lor. Te iubesc.

— Îhî.

Iau o înghițitură de cafea, deşi cofeina o să mă agite şi mai tare. De ce-aş avea eu nevoie, de fapt, e o gură de whiskey, dar nu cred că în cafeneaua asta se vinde şi alcool.

— Mă iubesc atât de mult, încât nu ne-am văzut de cincisprezece ani.

— Fireşte că te iubesc, repetă Enzo pe un ton categoric.

Văd cum i se arcuieşte colțul drept al gurii.

— Şi, evident, ştii şi tu că o să mă iubească *şi pe mine.*

În ciuda situației în care mă aflu, nu mă pot abține să râd. Mama, cel puțin, o să se îndrăgostească iremediabil de Enzo. Abia aştept să-l cunoască.

— Ai face bine să-i farmeci de să nu mai ştie de ei.

— Negreşit.

Mai sorb o gură de cafea. Tot drumul din Bronx până în Manhattan n-am făcut decât să încerc să-mi liniştesc tremuratul, după povestea cu debaraua. Între timp, am mai primit un apel de la numărul cu 718 în coadă, dar de data asta am procedat înțelept şi l-am respins. O să-i povestesc totul în amănunt lui Enzo ceva mai târziu, dar nu azi.

Această zi este deja îndeajuns de stresantă şi fără să mai luăm în calcul o ameninţare cu moartea, pe care în continuare n-o consider deloc credibilă. Ştiu că bărbatul ăla încearcă doar să mă sperie.

M-am gândit şi să-i blochez numărul, dar apoi am decis că tipul poate fi îndeajuns de cretin, încât să încerce să-mi lase un mesaj pe care aş putea să i-l dau lui Enzo să-l asculte, ceva mai încolo. Sau ar putea fi util ca să-l arăt poliţiei, dacă se ajunge până acolo, dar mă îndoiesc că va fi cazul.

Cu toate că, trebuie să recunosc, sunt niţel neliniştită în privinţa faptului că individul ştia de plecarea lui Enzo de acasă. Este singurul lucru care mă îngrijorează şi mă face să mă gândesc că poate nu-i vorba chiar de nişte ameninţări fără fundament.

Enzo înfulecă nişte cartofi prăjiţi.

— Eşti sigură că nu vrei şi tu?

— Categoric nu.

— Trebuie să mănânci ceva. Creşti în tine o fiinţă omenească.

Clatin din cap că nu vreau.

— Sunt prea agitată ca să mănânc.

— De ce eşti agitată? Doar n-ai de gând să te... mai gândeşti o dată?

Îl privesc ţintă, confuză, încercând să-mi dau seama ce vrea să zică.

— Adică să mă *răzgândesc?*

— Da, spune el dând viguros din cap. Nu ai de gând să te răzgândeşti, nu?

O spune ca şi când m-ar tachina, dar simt în vocea lui o undă de îngrijorare. Deşi nu înţeleg de ce. Cum ar putea să creadă că nu vreau să mă mărit cu el? Şi dacă nu i-aş purta copilul în mine, tot aş vrea să ne căsătorim.

— Nu mă răzgândesc deloc, îl asigur. Doar că... e un eveniment cu greutate. E înfricoşător să te căsătoreşti, nu-i aşa?

— De ce să fie înfricoşător? Nu e deloc înfricoşător.

Lasă furculiţa jos şi mă priveşte drept în ochi, gest care încă mă face să simt furnicături în tot corpul.

— Tot ce mi-am dorit de când te-am văzut a fost să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine. Acum nu facem decât s-o consemnăm şi în scris.

Întinde mâna spre mine şi, când i-o prind în palmă, îşi împleteşte degetele cu ale mele.

— Abia aştept să fii soţia mea.

Este primul lucru din tot ce mi-a spus azi care reuşeşte să mă liniştească de tot. Îl strâng de mână şi îmi spun încă o dată în gând: *sunt o norocoasă.* Şi azi o să avem o zi minunată. Cea mai bună din viaţa noastră.

Chiar în acel moment zăresc, printre fulgii de nea de dincolo de fereastra cafenelei, un bărbat sfrijit ţintuindu-ne cu o privire în care văd sclipirea aceea ucigaşă.

7

Ăsta e.

Bărbatul care ne priveşte ţintă prin fereastra cafenelei poartă un trenci umezit de zăpadă; şi-a îndesat adânc mâinile în buzunare. Este mai în vârstă decât mă aşteptam – are vreo şaizeci de ani, poate, şi ochii înfundaţi în orbite, care mă fixează ca nişte burghie. Buzele i se arcuiesc într-un rânjet care îmi îngheaţă sângele în vine.

Sperasem să-i pot ascunde lui Enzo acele telefoane de ameninţare, dar acum, când individul s-a arătat în persoană, cu expresia aceea ameninţătoare pe chip, trebuie să spun ceva. Nu mai am de ales. Asta dacă nu vreau să fiu *ucisă* în ziua nunţii.

Îl văd pe bărbat intrând în cafenea. Se află la mai puţin de trei metri de noi. În mâna dreaptă are o pungă de hârtie pe care o ţine atât de strâns, încât pe sub piele i se văd tendoanele. Îl privesc încordată cum bagă mâna în pungă.

Oh, Dumnezeule!

— Enzo, şoptesc agitată. Îl vezi pe bărbatul de acolo?

Enzo răsuceşte iute capul ca să se uite spre intrarea în cafenea. Mă aştept să văd cum i se întunecă privirea, ca de fiecare dată când percepe o ameninţare.

Aşa că zâmbetul brusc de pe chipul lui şi felul cum sare de la masă mă iau complet pe nepregătite.

— Giuseppi! strigă el.

Giuseppi?

Sunt şocată să-l văd că străbate în grabă cafeneaua şi îl îmbrăţişează pe bărbatul în trenci. Urmează un tir de cuvinte mitraliate în italiană. Nu desluşesc decât două vorbe, una dintre ele fiind Millie şi cealaltă *pazza,* de care sunt tot mai convinsă că nu este deloc un compliment.

După un minut de conversaţie, Enzo îl trage pe bătrân spre masa noastră.

— Millie, spune el, ţi-l prezint pe prietenul meu, Giuseppe.

— *Buongiorno,* Millie, rosteşte bărbatul într-o engleză cu accent puternic.

Categoric, *nu* acesta este tipul de la telefon.

— Bună ziua, răspund politicoasă. Mă bucur să te cunosc.

— Giuseppe, intervine Enzo, e croitor.

Bărbatul bagă mâna în punga de hârtie şi scoate de acolo rochia mea albastru-deschis.

— Pentru tine, *mia cara*[2],

A făcut-o. A reuşit s-o modifice la timp pentru cununie. Este un miracol al nunții noastre. Cu ochii în lacrimi, strâng rochia la piept cu amândouă mâinile.

— Îți mulțumesc tare mult, Giuseppe.

Bărbatul îmi zâmbeşte.

— Cu plăcere. Dar te rog s-o probezi. Vreau să mă asigur că-ți vine.

Din fericire, cafeneaua are în spate o baie unde pot să mă schimb. Mă scuz şi mă ridic de la masă, îndreptându-mă în grabă, pe holul lung şi slab luminat, către baia pentru o singură persoană. Nu reuşesc să-mi dau seama dacă e ocupată sau nu, dar ciocăn de câteva ori şi, fiindcă dinăuntru nu răspunde nimeni, răsucesc mânerul şi descopăr că baia e disponibilă. Nu-i chiar locul unde îmi imaginam că o să îmbrac rochia de mireasă, dar sunt pur şi simplu recunoscătoare că nu am fost nevoită s-o probez în mijlocul cafenelei sau la vreun McDonald's.

Îmi scot de pe mine fusta şi bluza, având grijă să nu cadă pe jos sau, Doamne păzeşte, direct în vasul de toaletă. Totuşi, cabina este curată, lucru pe care nu-l pot spune despre cele mai multe dintre toaletele restaurantelor din New York. Îmi trag rochia pe cap şi materialul albastru se pliază frumos pe rotunjimile pântecului şi ale şoldurilor. Pare să-mi vină bine, însă testul adevărat va fi să văd dacă fermoarul se închide sau nu.

Îmi duc mâinile la spate, încercând să apuc pe pipăite cheița de la fermoar. Iat-o – momentul adevărului.

---

[2] Draga mea (în lb. it. în orig.).

Trag de ea şi, spre marea mea uşurare, alunecă lin în sus. Nu îmi vine chiar ca atunci când am cumpărat-o şi pântecul mi s-a rotunjit destul de vizibil, dar este în regulă. Nu mi-e ruşine cu pruncul care creşte în mine. Mi se pare că rochia e minunată, chiar dacă mi-e greu să-mi dau seama pe de-a-ntregul cum pică, din moment ce n-am la dispoziție decât oglinda de deasupra chiuvetei.

Enzo a rezolvat problema, exact aşa cum a promis. Am căpătat rochia perfectă şi, totodată, ceva nou şi ceva albastru.

Aud telefonul sunând din poşeta sprijinită pe marginea chiuvetei. Presupun că este Enzo, ca să mă întrebe cum vine rochia, aşa că răspund fără să mă uit la ecran.

Abia când la capătul celălalt se aude vocea aceea joasă, amenințătoare, îmi dau seama că am făcut o greşeală – ar fi trebuit să blochez numărul.

— Frumoasă rochie, îmi şopteşte la ureche glasul acela răguşit şi deja familiar. Abia aştept să văd cum arată plină de sânge, de sângele tău în care o să fie îmbibată toată.

Strâng telefonul în mâna dreaptă, prea surprinsă ca să scot vreun cuvânt.

— Oare albastru şi roşu nu fac împreună violet? mă întreabă cu o voce prefăcut nevinovată. O să arăți minunat îmbrăcată în violet, Millie.

— Ai face bine să stai departe de mine, cârâi în receptor. Habar n-ai cu cine te pui.

— Abia aştept să aflu...

— Cu atât mai rău.

— O, cred că o să aflu, spune el. La urma urmei, sunt fix de partea cealaltă a uşii de la baie.

În momentul acela, văd mânerul răsucindu-se uşor.

8

Am încuiat uşa. Fireşte că am încuiat-o.

Ca orice persoană normală, primul lucru pe care l-am făcut intrând în această toaletă publică a fost să încui uşa, ca să nu poată da nimeni buzna peste mine, însă broasca de aici nu este nici pe departe la fel de sofisticată precum zăvorul pe care-l avem montat pe uşa din apartament. Încuietoarea asta este de tip cârlig şi lasă impresia că va ceda la cea mai mică zguduitură. Mânerul se răsuceşte în sensul opus acelor de ceas şi mă dau înapoi, lipindu-mă de peretele placat cu faianţă albă, în timp ce persoana aflată de cealaltă parte scutură zdravăn uşa.

Geanta mea. E pe marginea chiuvetei. Mi-am amintit că am înăuntru sprayul cu piper. Dacă ticălosul ăsta încearcă să-mi facă rău, o să-mi vând pielea al dracului de greu.

Apuc geanta şi scotocesc înăuntru. Caut pe pipăite sprayul pe care o am permanent la mine. Însă, spre frustrarea mea, nu îl găsesc. Unde mi-e sprayul cu piper?

Apoi îmi amintesc ce s-a întâmplat. Vorbeam cu o prietenă, la una dintre orele de la sală de săptămâna trecută, când mi-a pomenit că o să iasă la întâlnire cu un tip cunoscut pe o platformă de dating. Am avut o presimţire rea când am aflat că nu a vrut să-i dea numărul lui de telefon şi a insistat să vorbească doar prin mesageria aplicaţiei; fata a zis că se duce oricum la întâlnire, aşa că am obligat-o să ia sprayul meu, să-l aibă la ea pentru orice eventualitate.

Prietena mea a supravieţuit întâlnirii. (Tipul s-a dovedit a fi un nesimţit, dar inofensiv altminteri.) Însă i-am zis să păstreze sprayul, gândindu-mă că o să-mi iau eu altul. Însă am uitat s-o fac.

Rahat. Ce mă fac acum?

Înainte ca panica să pună stăpânire pe mine cu totul, de dincolo de uşă se aude o voce:

— Alo? E cineva înăuntru?

E o voce de femeie. Categoric, nu persoana de la telefon. E pur şi simplu o femeie care vrea să intre la toaletă.

Individul ăla nu se află de cealaltă parte a uşii, aşa cum zicea.

— O secundă! strig eu dinăuntru.

OK, iar *a făcut rahatul praf,* cel puţin în privinţa faptului că mă aşteaptă la uşa băii. Însă, în acelaşi timp, convorbirea cu el m-a tulburat grozav. Ştia de rochia mea albastră. Ştia că sunt la baie. Mă urmăreşte de undeva.

Este aici.

Apuc geanta şi hainele cu care fusesem îmbrăcată şi ies din baie. Femeia aflată la uşă îmi adresează un zâmbet pe post de scuză, dar sunt prea supărată ca să i-l întorc. Oricât de tare nu-mi doresc, sunt totuşi nevoită să-i spun lui Enzo ce se petrece. Trebuie să ştie că am fost ameninţată şi că ameninţarea asta este reală. Trebuie să ne dăm seama împreună cum am putea s-o gestionăm.

Când revin în sala de mese, îmi găsesc logodnicul prins în continuare într-o conversaţie aprinsă cu prietenul lui. Însă, imediat ce mă zăreşte, se ridică în picioare şi-şi îndreaptă cravata. Un zâmbet îi luminează faţa.

— Millie, spune el cu voce uşor pierdută. Arăţi... eşti atât de frumoasă.

Toată ziua m-a ameninţat unul. A zis că o să-mi taie gâtul. Mă urmăreşte.

Trebuie să-i spun logodnicului meu ce se întâmplă, însă cuvintele îmi mor pe buze când văd cum i s-au umezit ochii.

— M-ai făcut atât de fericit, reuşeşte el să îngaime. Sunt norocos că vei fi soţia mea.

A spus că vrea să-mi vadă rochia îmbibată de sânge.

— Te iubesc atât de mult.

Mă ia în brațe, făcându-mă să mă simt iubită şi ferită de pericole într-un fel în care nu m-am mai simțit de multă, multă vreme cu altcineva în afară de Enzo Accardi.

— E cea mai frumoasă zi a vieții mele.

Oh, drace!

Nu-i pot spune nimic acum. N-o să-l las pe nenorocitul ăla să ne distrugă ziua în care ne căsătorim.

O să fie totul în regulă. Pur şi simplu o să stau cu ochii în patru, cu sau fără sprayul cu piper.

Însă când mă desprind din îmbrățişarea lui Enzo, văd cu coada ochiului un bărbat solid, aflat tocmai în celălalt capăt al cafenelei, care trage de o cană de cafea. Este îmbrăcat într-un costum prost croit şi poartă cravată. E ras în cap, aşa încât scalpul alb, de forma unui ou, reflectă lumina aruncată de becurile de deasupra noastră. Ne priveşte pe amândoi cu o expresie imposibil de citit.

Oare el să fie individul care mă tot amenință?

Ochii ni se întâlnesc preț de o secundă; apoi bărbatul se uită în altă parte, absorbit brusc de ceva de pe ecranul telefonului. Nu mai ridică privirea.

Este absolut posibil să-mi imaginez eu lucruri, dar instinctul îmi spune că am recunoscut ceva în ochii acelui bărbat, când m-a privit. Iar instinctul meu rareori dă greş.

9

Suntem programați pentru oficierea căsătoriei la ora unsprezece şi jumătate.

Ne-am încadrat perfect în timp. O să ne căsătorim şi, după aceea, o să luăm prânzul împreună cu părinții mei la

un restaurant frumos din centru. Enzo o să-i poată cunoaşte mai bine şi aşa vom fi pe cale să devenim cu adevărat o familie. În clipa asta, sunt combinația perfectă între agitație şi încântare. Sunt o agitațiare.

Doamne, cât de stresată pot fi dacă inventez cuvinte!

Ar trebui să ne întâlnim cu părinții mei în fața treptelor de la intrarea în primărie, pe strada Worth, la ora unsprezece şi zece. Ajungem acolo cu câteva minute mai devreme, un lucru bun având în vedere că mama e maniacă atunci când vine vorba despre punctualitate. Când eram mică, se enerva îngrozitor pe mine dacă întârziam în orice situație şi niciodată nu accepta *niciun fel* de scuze. Odată, pe când eram în gimnaziu, a trebuit să-mi duc o colegă la urgență, pentru că a căzut pe drum spre casă şi şi-a spart capul atât de tare, încât sângera încontinuu; chiar şi în condițiile astea, *tot* am fost pedepsită o lună fiindcă am întârziat cincisprezece minute la lecția de pian. Acum, că ne reluăm relația, aş vrea să mă asigur că începem cu dreptul.

Ninsoarea a încetat, dar pe jos încă mai sunt petice răzlețe de zăpadă, ca o pudră albă. Cam într-o jumătate de oră, toată neaua asta se va transforma într-o mâzgă cenuşie (sau mai rău, într-o mâzgă gălbuie), însă în clipa asta e chiar frumos. Ca să mă încălzesc un pic, îmi strâng peste piept paltonul verde ca o coadă de păun, cu toate că cel mai tare mi-au înghețat urechile pe care le simt în pericol să degere de-a dreptul, dacă nu intrăm mai repede înăuntru.

Enzo, care şi-a îndesat pe cap un fes negru, fără să aibă cea mai mică grijă în privința felului cum o să-i stea părul, mă vede cum îmi acopăr urechile cu palmele, ca să le țin un pic de cald, cu toate că manevra asta nu face decât să-mi înghețe degetele.

— Vrei căciula mea? se oferă el.

Oare şi-a ieşit cu totul *din minți?*

— Ştii cât mi-a luat ca să-mi fac părul să arate aşa?

— Mie mi se pare că arată ca de obicei.

O secundă după ce îi ies pe gură vorbele astea, îşi dă seama de greşeala făcută şi adaugă:

— Adică minunat.

Bună încercare, Enzo!

— Nu vreau să-ți fie frig, continuă el. Trebuie să produci căldură pentru doi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Este în regulă. Vor sosi şi ai mei cât de curând. Nu trebuie decât să mai rezist un pic.

Când pomenesc de părinții mei, îmi duc reflex mâna la gât. Nu port niciun lănțişor, pentru că îl aştept pe cel moştenit de mama. Dacă aş purta orice altceva, parcă o şi văd cum s-ar plânge că eclipsează bijuteria dăruită de ea.

— Relaxează-te, spune Enzo. Nu-ți mai face atâtea griji. Totul o să fie bine.

— Nu-i ştii pe ai mei.

Răsucesc pe deget o buclă turtită.

— Pentru ei, totul trebuie să fie perfect. Dacă nu e perfect, atunci...

— Atunci o să fim perfecți.

Îmi aruncă un zâmbet cu toți dinții.

— Da?

Mă uit la ceas.

— Dar unde or fi? Cum de au întârziat atât?

— Atât? E abia 11.12. Au întârziat două minute.

— Pentru părinții mei, asta este o întârziere foarte mare, crede-mă.

Întind gâtul ca să mă uit în lungul străzii, poate îi zăresc apărând. Nu se văd nicăieri, dar atenția îmi este atrasă de o altă persoană aflată pe scările primăriei. Mijesc ochii şi apoi clipesc, încercând să înțeleg dacă văd bine.

Este bărbatul chel din cafenea. Cel care mi s-a părut că se uită insistent la mine. Stă cu telefonul la ureche şi, încă o dată, îşi aruncă privarea spre mine.

Ar putea fi o simplă coincidenţă, însă, cumva, nu cred că este. Mai ales că, după ce se uită la mine şi ochii ni se întâlnesc, coboară iute privirea. Îmi trece prin minte să mă îndrept spre el, ca să-l privesc mai de aproape sau chiar să-l confrunt, dar înainte să pot face o mişcare, telefonul începe iar să sune.

Oare el să fie? Are telefonul în mână, aşa că este posibil. Deşi, dacă mă sună acum, ar deveni foarte limpede că el e autorul ameninţărilor.

Însă poate că vrea să ştiu.

Scotocesc frenetic prin poşetă şi aproape o scap pe jos, în zăpadă. Îmi ţin respiraţia şi scot telefonul, aşteptându-mă să văd iar acel număr cu 718 în coadă, aşa că mă simt uşurată când pe ecran pâlpâie cuvântul „mama".

— Trebuie să fi fost prinşi în trafic şi sună ca să se scuze pentru întârziere. Răspund.

— Mamă?

La celălalt capăt urmează o pauză lungă. Ascult cu atenţie, ca să prind în fundal zgomotele din trafic, dar e linişte.

— Bună, Millie.

— Sunteţi aproape?

O altă pauză lungă.

— Nu.

— Dar suntem programaţi în mai puţin de douăzeci de minute!

— Millie...

Urmează încă o pauză care, de această dată, pare să dureze o eternitate.

— Eu şi taică-tu n-o să venim.

— *Poftim?*

Sprâncenele negre ale lui Enzo se ridică întrebător când mă aude răbufnind. „Ce s-a întâmplat?” – mimează el din buze. Mă mulțumesc să clatin din cap, aşa că Enzo se apleacă şi îşi lipeşte tâmpla de a mea, ca să audă ce spune mama.

— Îmi pare rău, spune ea, de parcă asta ar putea ajuta în vreun fel.

— Dar... de ce nu veniți?

Aştept să aud de vreun accident îngrozitor pe autostradă, care i-a împiedicat să ajungă la căsătoria unicului lor copil. Poate că tata a căzut şi şi-a rupt şoldul. Poate că a fost vreun cutremur care a despicat pământul între casa lor şi primărie.

— De la început n-ar fi trebuit să fim de acord să venim, spune mama pe tonul acela înnebunitor de logic pe care îl uram cândva.

Am uitat cât de mult mă călca pe nevi.

— Am sperat că toate lucrurile prin care ai trecut te-au schimbat cumva. Dar după ce am discutat cu taică-tu, ne-am dat seama că eşti la fel de praf ca întotdeauna. Adică singurul motiv pentru care te măriți, la urma urmei, este că n-ai reuşit să te fereşti de o sarcină.

Are dreptate, şi cu toate astea...

— Se mai întâmplă, mamă.

— Şi acum te căsătoreşti... cu cine?

Pufneşte dispreţuitor.

— Cu un amărât de muncitor imigrant în căutarea permisului de şedere?

Enzo se smulge de lângă telefon, cu un aer ofensat:

— *Am* permis de şedere!

Flutur din mână spre el, ştiind că această obiecție n-o să ajute cu nimic.

— Mi-ai zis că veniți. Ai zis că vreți să faceți parte din viața mea şi din viața nepoatei voastre.

— Îmi pare rău, spune ea din nou şi simt cum îmi vine să bag mâna prin telefon, ca s-o sugrum direct.

Apoi continuă:

— Dar pur şi simplu nu sunt în stare să stau şi să mă uit cum creşti o copilă care va avea acelaşi destin ca al tău.

Rămân fără cuvinte.

Enzo se foloseşte de ocazie ca să-mi smulgă telefonul din mână. Înainte să apuc să-l opresc, vorbeşte deja cu mama, pe un ton destul de aspru. Aş vrea să-i spun să nu se mai obosească, fiindcă odată ce femeia aia a luat o decizie, nu mai e chip s-o faci să se răzgândească. Însă Enzo are acea privire pe care i-o ştiu şi îmi dau seama că are nevoie să-şi spună păsul.

— Doamnă Calloway, începe el pe un ton respectuos, trebuie să recunosc. Aş vrea să vă spun că o iubesc foarte mult pe fiica dumneavoastră şi că o să am grijă de ea şi de copilul nostru. Am deja permis de şedere şi nu mă însor cu ea din acest motiv. Vreau să ne căsătorim pentru că o *iubesc* şi pentru că îmi doresc să ne petrecem toată viața împreună. Şi ea vă iubeşte pe dumneavoastră şi ar însemna foarte mult să veniți. Dacă e vreo cale să ajungeți aici, poate nu pentru ceremonie, dar măcar...

Urmează o pauză lungă, în care ascultă ce o avea mama de zis. Pielea lui măslinie rareori dezvăluie ceva despre starea de spirit prin care trece, dar de data asta văd cum se înroşeşte la față.

— Nu, spune el pe tonul acela jos, clocotind de furie, nu *trebuie* deloc să se schimbe, pentru că, în primul şi-n primul rând, nu e nimic în neregulă cu ea.

O altă pauză tensionată, apoi vocea i se gâtuie.

— Nu, nu consider că fac o greşeală.

Ascultă alte câteva secunde şi în cele din urmă clatină din cap.

— Nu vă cunoaşteți absolut deloc fiica, spune el cu o voce deopotrivă furioasă şi tristă. Sper ca într-o bună zi să vă dați seama de greşeala îngrozitoare pe care ați făcut-o. Dar, deocamdată, nu vă mai dorim aici sau în viețile noastre.

Mă uit la el cum încheie apelul şi îmi înapoiază telefonul fără o vorbă. Îi acord câteva secunde, cât se străduieşte să-şi recapete calmul.

— Ce-a zis? îl întreb reflex, cu toate că nu sunt sigură că vreau să aflu.

— Ți-e mai bine fără ea.

E tot ce-mi spune. Nici măcar nu vrea să reproducă ce i-a zis. Dar e OK. Am prins ideea.

Uau! Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Părinții mei nu vin la cununie. Şi-au lăsat de izbelişte unicul copil, chiar în ziua căsătoriei sale.

— Nu mai avem martori, spun eu cu voce frântă, stânjenită să rostesc cuvintele.

— O să găsim noi pe cineva, îmi promite Enzo. Doar avem o primărie la dispoziție. O grămadă de oameni.

— Şi... şi nu mai am nici obiectul vechi.

Simt cum mi se învârte capul. Asta ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viața mea, dar tragediile curg gârlă. Oare să fie un semn că eu şi Enzo nu suntem meniți să rămânem împreună? Sau poate este urmarea faptului că în dimineața asta am îndrăznit să mă consider norocoasă. Cum de-am putut fi atât de proastă? Nu sunt norocoasă – nu sunt *niciodată* norocoasă! Sunt cea mai ghinionistă persoană din lume.

Şi, ca să fie treaba treabă, îl văd pe chelios cum mă fixează din nou.

Mă uit şi eu țintă spre el. De data asta nu-şi mai fereşte privirea. Se uită la mine plin de venin. El este, e clar – omul care m-a amenințat că-mi taie gâtul. Omul care mi-a spus că mă va ucide în ziua în care mă mărit.

Ei bine, mi-a cam ajuns.

Nu mă pot abține şi pornesc hotărâtă spre el, pe trotuarul acoperit cu zăpadă, fără să-mi pese că port nişte încălțări complet nepotrivite. Strâng pumnii, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept.

Chestia asta o să înceteze chiar acum.

10

Îmi ia cam zece secunde să străbat trotuarul spre locul unde stă cheliosul. Enzo grăbeşte pasul după mine, strigându-mă neîncetat. Partea bună este că am uitat complet de urechile tot mai degerate.

— Millie! strigă el. Te rog! Te iubesc. Părinții tăi nu contează!

Însă nu mă opresc până când nu ajung în fața bărbatului îmbrăcat în costum negru. Îndeajuns de aproape încât să-i îndes un deget în față. Vreau să afle că nu mă tem de el. Nu-mi pasă de câte ori mă sună sau ce amenințări îmi şuieră la telefon. N-o să mă intimideze.

Sunt Millie Calloway cea a dracului şi nu mă tem de *nimeni.*

— Ascultă la mine, rahat cu ochi ce eşti! îi scuip în față. Ştiu ce-ți poate pielea!

Omul face ochii mari şi mă ia prin surprindere albastrul lor limpede.

— Tu eşti Millie Calloway, nu-i aşa?

— Fix aşa, fir-ar al dracului să fie!

Încleştez dinții.

— Şi vreau să ştii că orice-aş fi făcut, am făcut-o fiindcă am avut cele mai bune motive. Şi dacă tu crezi că mă poți amenința, ar fi bine să te gândeşti serios la asta! Sunt mult mai dură decât îți imaginezi tu, prietene.

Cheliosul clipeşte repede.

— Da, ştiu că eşti dură. I-ai salvat viața soră-mii.

Încremenesc în mijlocul diatribei. Nu asta mă aşteptam să-l aud spunând.

— Eu... Ce?

Bărbatul arcuieşte buzele într-un zâmbet timid şi îşi împreunează palmele.

— Sunt atât de fericit că te cunosc, în sfârşit.

Flutură iar din gene – un tic nervos.

— Mă numesc Paul. Sora mea... Pe sora mea o cheamă Diana Widmayer... Dee... a avut o căsnicie îngrozitoare. Soțul ei ar fi ucis-o cu siguranță, până la urmă, şi avea prieteni în poliție. Dee era captivă în mariajul acela. Tu ai ajutat-o să scape.

I se umezesc ochii şi o lacrimă se prelinge pe obrazul stâng.

— I-ai salvat viața. Îți suntem datori vânduți.

Dee Widmayer. Desigur. Îmi amintesc de ea, am cunoscut-o acum un an. Îmi amintesc vânătăile de pe brațe, de pe picioare şi de pe spate, locuri unde soțul ei credea că nu vor fi văzute de alții.

— Dee e bine?

— Este bine. Datorită ție.

Întinde mâinile, ca să-mi prindă palma în ele.

— Când te-am văzut, am vrut pur şi simplu să-ți spun cât de mult contează ce ai făcut pentru noi. Dacă ai nevoie vreodată de ceva... orice aş putea face pentru tine...

OK, cred că nu ăsta e tipul care m-a amenințat la telefon. Doar dacă nu am de-a face cu vreun actor care a câştigat

Oscarul, căci se pare că recunoştinţa lui e sinceră. Lacrimile alea sunt adevărate şi pe cale să-i ţâşnească din ochi.

— Nu-mi datorezi nimic, răbufnesc eu. Mă bucur că sora ta e bine.

— De fapt…

Enzo îşi drege vocea, intervenind în micul nostru moment.

— Ne poţi face o favoare.

Lui Paul i se luminează privirea.

— Desigur! După cum am zis, orice aveţi nevoie.

— Eu şi Millie suntem pe cale să ne căsătorim, explică Enzo, şi se pare că am rămas fără martori. Crezi că ai putea...?

Paul zâmbeşte bucuros.

— Aş fi onorat!

Enzo îmi face cu ochiul.

— Vezi? Ţi-am spus că o să găsim un martor. Cât despre ceva vechi…

Se uită la Paul, care îşi îndreaptă nerăbdător cravata în aşteptarea ceremoniei. Într-un fel, e chiar adorabil.

— Ne scuzi o clipă?

Mă conduce un pic mai departe de Paul, care acum îmi pare atât de inofensiv, încât e de-a dreptul stânjenitor că mi-a trecut prin minte să-l consider autorul apelurilor ameninţătoare. Enzo se opreşte când consideră că nu mai putem fi auziţi şi-mi aruncă un zâmbet conspirativ.

— Ştiu că sperai să primeşti lănţişorul cu medalion al mamei tale, spune el, dar aş vrea să-ţi dau în schimb ceva ce-mi aparţine mie. E un obiect care înseamnă foarte mult şi ar însemna şi mai mult dacă l-ai ţine tu pe parcursul ceremoniei.

Mă încrunt.

— Despre ce e vorba?

Enzo se scotoceşte preţ de câteva secunde în buzunar, îndeajuns de mult încât să încep să-mi fac griji. Are mereu

la el briceagul cel vechi dăruit de tatăl lui, cu inițialele gravate pe mâner – oare *ăsta* vrea el să fie „ceva vechi”? N-aş fi cu totul surprinsă, dar *nu* am de gând să port asupra mea un cuțit în timpul cununiei. În plus, la primărie au şi detectoare de metale.

În schimb, Enzo scoate din buzunar un mic obiect turcoaz. Îl ține în palma întinsă şi atunci văd că este o broşă înfățişând un fluture.

— A fost a Antoniei.

Vocea i se frânge ca de fiecare dată când rosteşte numele surorii sale. Noi doi suntem împreună în primul rând din pricina a ceea ce i s-a întâmplat Antoniei, din cauza a ceea ce i-a făcut soțul ei.

— Mama i-a dat-o când era micuță şi am găsit-o în cutia ei de bijuterii, după ce a fost ucisă. O am mereu cu mine, ca să-mi amintească de ea. Şi... Vreau s-o ții tu cât ne căsătorim.

— Enzo...

— Te rog.

Nu are rost să mai protestez. Întinde mâna şi mi-o prinde în piept. Culoarea broşei se potriveşte perfect cu rochia, de parcă le-aş fi ales eu însămi.

— Gata, spune el. Acum ai şi ceva vechi.

— Mulțumesc, rostesc eu în şoaptă.

— Deci.

Ridică spre mine ochii lui negri.

— Acum putem să ne căsătorim? îmi îngădui un zâmbet reținut.

— Acum putem.

11

Zece minute mai târziu, aşteptăm cu toții în primărie să ne auzim numărul de ordine.

Da, aşa funcționează cununia la primărie. Iei un număr de ordine şi apoi te aşezi pe un scaun de plastic, aşteptând să fii chemat. Încerc să nu mă las dezamăgită de faptul că măritişul aici seamănă atât de mult cu comandatul unui sendviş la bistro. Partea bună, mi s-au încălzit urechile.

Avem numărul douăzeci şi şase şi tocmai i-au strigat pe cei cu numărul douăzeci şi trei. Dacă mă bazez pe cât de repede au mers ultimele câteva numere, mă aştept să fim chemați şi noi în următoarele cinci minute. După alte cincisprezece minute, Enzo Accardi va fi oficial soțul meu.

— DOUĂZECI ŞI PATRU! strigă o voce.

— Ultima şansă să te răzgândeşti, mă tachinează Enzo.

Deschid gura că i-o servesc înapoi, dar ceva mă opreşte. O uşoară fluturare în burtă. Aproape ca o bulă de aer care se ridică din pântec şi mă împunge uşor. Îmi cuprind abdomenul cu palmele, aşteptând să văd dacă se mai întâmplă o dată.

Şi iat-o. Încă o fluturare uşoară.

Enzo ridică sprâncenele.

— Eşti bine?

— Cred...

Trag adânc aer în piept.

— Tocmai a lovit copilul.

— Serios?

Aşază mâna pe rotunjimea abia vizibilă a pântecului meu.

— Nu simt nimic.

— DOUĂZECI ŞI CINCI!

Un alt cuplu se ridică în picioare şi dispare pe culoar. Parcă ne-am apropia tot mai mult de capătul rândului unde

ne-am aşezat pentru o călătorie în care abia aşteptăm să pornim. Doar că ştim că această călătorie are o mulțime de suişuri şi coborâşuri, precum şi câteva lucruri cu fundul în sus, aşa că e deopotrivă încântătoare şi înfricoşătoare.

Simt iar zbaterea aceea, dar Enzo nu face decât să clatine din cap. El nu poate încă s-o simtă. Deocamdată, loviturile fetiței sunt doar pentru mine.

— O s-o simți şi tu când o să crească un pic, îi promit.

Paul, aşezat în fața noastră, intervine în discuție:

— Îmi amintesc cum simțeam eu burta neveste-mii pe când era însărcinată cu băiatul nostru. Puştiul ăla lovea tot timpul! Nu-i de mirare că-i place aşa tare fotbalul.

Enzo ține în continuare palma lipită pe burta mea.

— O s-o simt în curând pe micuța Harriet.

— Harriet?

Clatin înțelegătoare din cap.

— Nu prea cred.

— Dar ce ziceți de Paula? sugerează Paul.

— DOUĂZECI ŞI ŞASE!

— Noi suntem, îmi murmură Enzo la ureche.

Îmi întinde mâna şi ne ridicăm în picioare, aşa cum au făcut şi cuplurile dinaintea noastră, iar Paul ne urmează îndeaproape.

Merg tremurând după angajatul primăriei pe holul care ne duce la capelă – mai degrabă o sală de conferințe, cu toate că în față văd amenajat un podium. Când eram mică, îmi imaginam că mă voi căsători în biserică, cu preot. Dar şi aici, cu un judecător, este la fel de bine.

Pentru că mă aflu alături de bărbatul pe care-l iubesc.

Este o ceremonie standard de cununie la starea civilă care n-ar trebui să dureze mai mult de două minute, aşa că nu a fost cazul să ne scriem jurămintele sau ceva de genul ăsta. Însă judecătorul care ne căsătoreşte are privirea blândă şi înțelegătoare, şi ne spune zâmbind să ne luăm de mână.

— Tremuri, îmi şopteşte Enzo cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Sunt nerăbdătoare şi încântată.

Chiar tremur, dar nu aşa cum tremuram azi-dimineață, când credeam că e un intrus în debaraua noastră. Tremur pentru că este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată, cu toate că s-ar putea să treacă pe locul doi atunci când se va naşte fetița.

— Ne-am adunat astăzi aici, începe judecătorul, în prezența martorilor, cu scopul de a-i uni prin căsătorie pe Wilhelmina Calloway şi Enzo Accardi…

Judecătorul ne vorbeşte despre solemnitatea contractului social al căsătoriei şi despre cum nimeni n-ar trebui să-l ia în derizoriu. Despre cum ne angajăm să ne susținem unul pe celălalt toată viața. Enzo dă din cap la tot ce spune, luând toată ceremonia foarte în serios.

Mă bucur că tu eşti alesul, îmi spun în gând. Măcar o dată în viață, am luat decizia potrivită.

— Wilhelmina Calloway, spune judecătorul, îl iei pe Enzo Accardi în căsătorie, să-ți fie soț legiuit? Să fiți împreună, începând cu această zi, la bine şi la rău, în bogăție şi în sărăcie, sănătoşi sau suferinzi, să vă iubiți şi să vă respectați până la sfârşitul vieții voastre?

— Îl iau, mormăi răguşită.

— Enzo Accardi, continuă judecătorul, o iei pe Wilhelmina Calloway în căsătorie, să-ți fie soție legiuită? Să fiți împreună, începând cu această zi, la bine şi la rău, în bogăție şi în sărăcie, sănătoşi sau suferinzi, să vă iubiți şi să vă respectați până la sfârşitul vieții voastre?

— Nu e destul până la sfârşitul vieții, spune el încet. Dar da. Da, o iau.

Pasul următor este să schimbăm inelele – nişte verighete simple din aur, pe care le-am cumpărat online. După dezastrul cu rochia de mireasă, de azi-dimineață, mă tem ca

nu cumva inelul să nu-mi mai intre pe deget, îmi țin respirația, așteptându-mă la ce e mai rău, dar din fericire veriga aurie alunecă la locul ei. *Te iau să-mi fii soț.*

— V-ați unit în ceremonia solemnă a căsătoriei, spune judecătorul. Iubirea este, într-adevăr, darul cel mai minunat pe care ne-a fost dat să-l împărtăşim şi niciodată să nu considerați că celălalt vi se cuvine, căci sunteți meniți să vă petreceți tot restul vieții împreună. Iar acum, în virtutea autorității cu care am fost învestit de statul New York, ca ofițer al stării civile, vă declar soț şi soție.

Face o pauză.

— Vă puteți săruta.

OK, în sfârşit – partea cea mai bună.

Enzo – *soțul meu!* — se apleacă să mă sărute într-un fel foarte nepotrivit pentru starea civilă, dar nu-mi pasă. Aproape că-mi pot imagina cum judecătorul cel amabil se uită la noi cu coada ochiului şi măcar pentru atâta lucru mă bucur că părinții mei nu-s aici, să asiste la acest sărut. Dar mi l-am câştigat. Noi doi ne-am câştigat această viață împreună.

Şi voi trăi fericită alături de soțul meu, până la adânci bătrâneți.

EPILOG
ENZO

M-am căsătorit cu Millie. Asta e cea mai frumoasă zi din viața mea.

Am avut multe zile proaste. Prea multe ca să le mai număr. Am văzut cum îmi este ucisă sora. Am stat lângă amândoi părinții mei, când erau pe patul de moarte. Sunt atât de multe zile pe care aş vrea să mi le şterg din amintire. Dar nu şi ziua de azi. Aceasta este ziua perfectă.

Nimic n-o va distruge.

Millie – *soția mea!* – încă tremură când părăsim capela, ținându-ne de mână. Zâmbeşte încontinuu şi singurul lucru la care mă pot gândi este că vreau s-o duc acasă – *acum.* Mă bucur că am venit cu maşina, ca să nu mai aşteptăm la metrou. Îi place la nebunie rochia aia albastră, dar pentru mine asta înseamnă să mă abțin din răsputeri să n-o smulg de pe ea. Aproape că mi se taie respirația numai când mă gândesc.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Millie.

Oare face mişto de mine?

— *Ştii* la ce mă gândesc.

Zâmbetul i se lățeşte pe chip. Îmi pare rău pentru ce i-au făcut părinții ei şi pentru lucrurile îngrozitoare pe care mi le-au spus, avertizându-mă să nu mă însor cu femeia asta minunată, pentru că este „periculoasă”.

Au spus chestii îngrozitoare. N-o să-i repet niciodată soției mele, în vecii vecilor, cuvintele alea.

Millie o să te rănească. Nu se poate controla, într-o bună zi, s-ar putea să plăteşti cu viața.

Oamenii ăia n-o cunosc absolut deloc pe Millie. Nu merită să facă parte din familia noastră.

— Aşadar.

Soția mea mă strânge de mână.

— Să mergem direct acasă?

Ceva de pe marginea sălii îmi captează atenția. Arunc ochii într-acolo, doar o fracțiune de secundă, dar apoi mă uit iar spre Millie, înainte ca ea să apuce să observe. Trebuie să mă prefac că n-am văzut ce tocmai am văzut, dar trebuie totodată şi să rezolv ce am de rezolvat. Chestia asta e mai urgentă decât orice vom face noi în dormitor. Avem o viață întreagă la dispoziție pentru asta.

— Doar un minut, îi spun. Trebuie să mă duc până la baie.

Millie spune că are şi ea nevoie, aşa că ne despărțim şi o apucăm în direcții diferite. Eu dispar în toaleta bărbaților, o încăpere mică şi aparent pustie; nu văd pe nimeni aici, în afară de un bărbat slab, cam la vreo patruzeci de ani, cu părul castaniu-închis, îmbrăcat în tricou şi blugi, care foloseşte pisoarul. Verific repede toate cabinele, dar nu văd să mai fie şi altcineva. Nu suntem decât noi doi.

Aşa că mă răsucesc spre uşă şi o încui.

Bărbatul cel slab îşi închide fermoarul de la prohab şi se spală pe mâini. Îi las un moment, ca să termine de clătit săpunul, apoi vin spre el din spate, apucându-l de guler cu pumnul stâng. Îl izbesc atât de puternic de peretele băii, încât țeasta îi sună a sec de la lovitură.

Ochii lui căprui se măresc de surpriză şi frică, încearcă să se agațe de mâna cu care i-am prins gulerul, însă e o încercare de toată jena. Pricăjitul ăsta n-are nicio şansă să se elibereze din strânsoarea mea. N-o să-i dau drumul până nu termin cu el.

— Ce faci? icneşte el.

— Te-am văzut, îi spun cu voce joasă, egală.

Nu vreau să ştie cât sunt de furios. Îmi vine să-i rup membru cu membru, dar nu o pot face. Nu aici şi nu acum.

— Te-am văzut urmărindu-ne de când am intrat în cafenea.

— Eu... eu nu...

— *Nu minți.*

Trag înapoi mâna dreaptă şi-l plesnesc peste nas. Aud cum îi pocneşte osul sub pumnul meu.

— Spune-mi de ce ne urmăreai.

Nările bărbatului se umplu de sânge şi se apucă de nas, ca să oprească sângerarea.

— Nu v-am...

— Data viitoare îți rup degetele.

— OK!

Văd cum îi tremură buzele de frică.

— Iubita ta a convins-o pe nevastă-mea să mă părăsească şi să ia şi copiii cu ea. Millie a ajutat-o şi... şi mi-a distrus viața. Ştii cât o să mă coste pensia alimentară pentru copii? Nemernica aia m-a jupuit *de tot.* Iar gagica ta merită *să plătească.*

— Nu e gagica mea – e soția mea.

Este pentru prima dată când spun aceste cuvinte cu voce tare. Îmi pare rău că trebuie să le rostesc pentru rahatul ăsta.

— Nu ştiu ce-a făcut Millie, dar soției tale îi e mai bine fără tine.

Cobor vocea şi mai mult.

— Şi dacă nu te ții departe de nevastă-mea, jur pe Dumnezeu că o să-ți rup toate oasele din tine. *Capisci?*[3]

Bărbatul cască ochii la mine.

— Dar ea...

---

[3] Ai înţeles? (în lb. it. în orig.).

— *Toate oasele din tine,* repet eu, şi dacă mai îndrăzneşti vreodată doar să respiri pe lângă Millie Accardi. *M-ai înțeles?*

— Da, reuşeşte să îngaime. Da... eu... da, o să stau departe de ea.

— Promiți?

— Da. Promit!

— Bine.

Cobor privirea spre el.

— Pentru că şi eu o să-mi țin promisiunea. Dacă te apropii vreodată de ea, o să-ți rup fiecare os din trup, unul câte unul. Şi dacă-i faci rău...

Fac pauză îndeajuns încât să văd frica pâlpâindu-i în ochi.

— O să te ucid.

Spunând asta, îl mai izbesc o dată de peretele băii, de data asta îndeajuns de tare încât să-l las lat. Trupul i se înmoaie şi-i dau drumul să cadă pe jos.

Următorul lucru pe care-l fac este să-l caut în buzunarul de la spate, unde îi găsesc portofelul. Scot permisul de conducere, pe care scrie numele şi adresa, şi nu-l mai pun înapoi, fiindcă vreau să ştie că este la mine. Arunc portofelul pe jos, cu tot cu banii dinăuntru şi cu cărțile de credit. Dacă i-l ia altcineva, asta nu mai este problema mea. Oricum, ar fi o pedeapsă prea mică față de cât merită.

Îl văd deja că dă semne de viață, clipind şi încercând să-şi limpezească privirea, în timp ce geme de durere. Nu l-am lovit îndeajuns de tare încât să nu-şi amintească de conversația noastră. Dar o să-i fac o vizită, cât să nu i se şteargă din memorie. Acum am adresa lui de-acasă.

La sfârşit, îmi spăl în chiuvetă sângele de pe nodurile degetelor. Nu vreau ca Millie să afle ce-am făcut. Nu pot s-o necăjesc – deja a avut o zi grea şi fără să ştie că am fost urmăriți de individul ăsta încă de azi-dimineață. M-am

îngrijit eu să rezolv lucrurile. N-o să las chestia asta să ne strice ziua căsătoriei.

O s-o apăr. Cât timp trăiesc şi respir, nimeni n-o să le facă rău nici ei, nici copiilor noştri.

Când ies din baie, dau peste Millie care mă aşteaptă şi-mi zâmbeşte.

— Dar ştiu că ai stat ceva acolo! De obicei eşti mult mai rapid decât mine.

N-am de gând să-i spun că mi-a luat un pic mai mult pentru că a trebuit să sparg nasul unuia şi să-l ameninț că-l ucid.

— Îmi pare rău.

— Apropo...

Strânge între degete broşa surorii mele, pe care o are încă prinsă în piept. Chiar cred că spiritul Antoniei se află în broşa aceea şi, pentru că Millie a purtat-o, Antonia a fost astăzi alături de noi, aici. I-am *simțit* prezența şi asta m-a făcut să zâmbesc.

— M-am mai gândit un pic la numele pentru bebeluş.

Lui Millie nu-i plac niciodată ideile mele de nume, cu toate că aproape de fiecare dată când îi fac o sugestie de fapt glumesc. Este încă devreme şi avem tot timpul ca să ne decidem.

— Oh, serios?

— Serios.

Dă din cap.

— M-am gândit... poate am putea s-o numim pe fiica noastră după Antonia?

Trag aer în piept. Mi-ar plăcea la nebunie să-i aduc un tribut surorii mele, dar sunt deopotrivă îngrijorat că ar fi un pic cam mult să o numim pe fetiță după ea. M-ar întrista teribil. Abia pot să-i rostesc numele fără să simt un val adânc de tristețe la gândul că ne-a părăsit mult prea devreme.

— Nu fix acelaşi nume, se corectează repede Millie, văzându-mi expresia de pe chip, dar ceva similar. Ca s-o onorăm. Ceva precum... Allison. Sau Ada.

— Da.

Îmi iau soția în brațe şi o trag mai aproape de mine.

— Îmi place ideea.

Apoi plec acasă împreună cu soția mea şi copilul nostru nenăscut, lăsându-l pe bărbatul care ne-a amenințat să zacă într-o baltă de sânge pe podeaua din toaleta bărbaților.

SFÂRŞIT

MULȚUMIRI

Întrucât această poveste este micuță şi drăguță (la fel ca mine), şi mulțumirile vor fi tot micuțe şi drăguțe.

Le mulțumesc celor care au citit cartea în avans: mama (ca întotdeauna), Emily, Pam şi Val. Îi mulțumesc şi agentei mele, Christina, care m-a ajutat să negociez toate aparițiile din seria Menajera.

E destul de micuț şi drăguț?

---

eBook: iunie 2025